

ureziva nje

gordana draganić

TAM — TAM

Bliža mi je Rastkova.
Bliži zvuk tam — tama.
I ukus banane.
I slika piramide.

Tvoju mi odaje
štap umetnosti izvijene
iz mahagonija
sada nagnut
u uglu predbolja
i 6 sati izjutra
u dan tvoga povratka.

To pozitiv snimka
pamti čak i čas
devojčice
pod broskim satom.

Pokraj gomile hartije
u fioci
dokaz prelaska
Ekvatora
diploma Neptunova.

Dalje ništa. . .

Čak su i kamile
presušile sećanja
na tvoju Afriku.

OD TADA

OVA JE PESMA —
kao dobro ispisan dijalog
isprskana iz fontane
kratka vest u predbolju.

O SMRTI.

OVA JE PESMA —
njene se kapi
vrisnuše kroz vazduh
ploveći ka vapi
U OČIMA.

OVO JE PESMA —
na tren presušen
izvor spoznaje njene
i od tada šum mantrne

KAKTUSOVOG ORGANIZMA.
SLIKA

(L. Drljači)

Nebo se spuštalo, Lazare,
spuštalo,
podno kolibe, maglom
nad jezero,
noći jedne, kroz šaš.

Samo te belouške spoznaše tad.

Boje tvoga platna
ona je vraćala gore
svanućem
i onoga jutro
kada su pariska
nađena podrumska
zgarišta —
Nebo se dizalo, Lazare,
dizalo i bistrilo
samo bojama tvojim.

dom ljekobilja

nusret omerika

ELEGIJA ZA ZABORAV

stazom rasplinutih misli
neumorna
blještava
i mliječno topla
karavanom putuješ
u nedogled

samo mi više ne ličiš
na pun mjesec
i mladu nevjestu
ko nekad
gledam;

iz dalekih tmina
nerazumljivo,
suludo i mučno
ko avet
u susret tebi
jaše zaoborav u
crnoj odori

DOM LJEKOBILJA
trebalo je da odem
u dom ljekobilja
il' legendu zaboravljenu

da se ne vratim u mahovinu
zaleđenih okeana
ostavim zidove s rasporedom
sumraka
za naredne dane
ništa se neobično neće desiti
u nepozvanoj reprizi
svakodnevlja

trebalo je da pobjegnem
s ukletog raspeća
beskrvne prisutnosti

da mi se trag utre
a tuge prolistaju
u domu ljekobilja.

OTKOSI VRUĆIH TRAVA

Na Vidovdan se
niz polje zameknemo kosama
otac i nas trojica
sve kosac do kosca
sve krv do krvi.
U čuturama nosimo
gladilice
i mrzlu vodu za vruće
trave.
Okolo podne nam mati
ručak donese
i pola neba svojim dlanom
zakloni.
Tako nam hlad napravi
i ne ide dok Boga
ne izmoli za naše zdravlje,
jer smo toliko smrti
posijali neopamećeno
nas četvorica
sve otkos do otkosa
sve trag do traga.

PROMAŠEN LET

mati se moja rasplaka
ispred hrama svetog
i glasno ožali
Pticu što prode putevima
svelim

na krilima nosijaše
vjetar studeni
i čutnju polarnih predjela
za jutro nerodena

ne osvrnu se na suzu kanulu
već grijehom počasti
daljine neprebolne
jablanova mliječnih

šetnja pred boj

slobodan bošković

VEČERA S KUĆEPAZITELJEM POMPEJE

Blago ptici iz Fenikije
tek su joj jutros raščerečili
uska muda
i stavili ih u oslijepljenu zemlju.
Mirna prijava i nezadrživa u raspadanju
biće još mirnija
još srećnija u šutnji
i voda će ih podzemna
na kraju svega
oprati ucrvljala već.
I takve ih ostaviti zdravoj svjetlosti
zaborava.

A već popodne
onog nesrećnika
iz Sing-singa
onu sakaćenu dobrotu dana
onog osluškivača rasparčane himne
onu bešumnu letilicu uma
kojeg su do juče prizivali Samarićani
da pripomogne i sačuva se prevlasti jakih
odnio je konj
cara Trojana u zoru.
Za ledima mu ostavili osvjetljen prozor
tutnuli u ruke pocijepanu zastavu
i obilježili mu put
osakativši zapaljenog konja pod pod njim.
Rekli mu da stalno urla.
Pravo iz utrobe
kako prilichi konspiratoru
i čovjeku.
I već mu zatvaraju pred sam nos
visoka vrata.

PERIKLE IZVODI SINA U ŠETNJU
PRED BOJ

Sjutra je danas
kad pokreće mrtvačke kočije
i odlazi u šetnju arhipelagom
sin moj
postavljen ispred velike mjesečeve pozadine.
Njega se od sada čuvajte.
Osobito mu riječi zaiskrenih na mom
pergamentu jer više ništa ne dotiču
a u svakom im naboru
dokončava dan
i sjenka stiže svoj hlad u njima.
Oboje se onda osmjehuju njemu.
Sad je proljeće
i pravi narodni praznik uznoseća:
ljubavni par na mostu svete odluke
muškarac u zračnom obličju zadovoljne žene
nesrećni vojnik odbacio patriotski odjek
svog mača koji kuca po kaldrmi.
Čitavo prostranstvo je svjetlošću nadojeno
sve zlatoljubivo služenje svoje odaje ispunjava.
Samo su potajni svjetovi
sina mog
čist ophod zvijezda mu odabrane
u medno saće podzemaljsko.
Kroz iste me daljine zadržava
drugu tamu.

**

Kad su ujutro probudim
sin moj nevino spava
i dobro mu jutro zavidi.
Kad ustane
usne se dana pomiču
za njegovim šutljivim snovima.
Dok odlazi u svjetlost
moram saznati
kako on pobjeđuje sve redom.
Kako drugačije priči
tajni sina mog
u luku nečujne grmljavine.

margi nalije

dragana grujić

**

Ubijam se svakog petka
i subote labudovim krilom.
A svake preostale noći
stavljam mornarsku kapu
na vlažnu glavu,
nabubrelu kvascem u pivu.

Obično drže otvorena vrata.

Kao i uvek,
velar mi se šeta
po krilu svežinom.
sa zvona
Uživam u zvižducima
smeštenih u vratnu žilu.

A ova kornjača,
na kojoj i obično sedim
dršče sporovozno
i nervozno.

Žulja svojim oklopom
i neprijatnom odbranom.

Kao i obično,
leptiri me saleću,
sudaraju i sapliću.
Krilima.
Ubijam se svakodnevno
i inače, vrlo obično.

**

Svemir je beda.
Noć je deo nas.
I ona je bleđa
bez mirisa tvog.

Drhtaji i nežnost
iznad oka
klokobutavog vrela
stajahu ovuda.

Brz, jednak, britak,
gladak i hrabar
van materične sfere
ponesen je iznad zemlje.

Iz sebe iako sve vidi,
ponoviće isti broj,
i napet poljubiti
negativni jon srca.

Bedna je noć,
a svemir joj sestra.
Da popijem eter,
ispijena mi želi svest.

**

Pradosećane sile
iz druge ravni
prozrele su svoj
središnji lik.
Otkrivena je
mogućnost osećanja.
I nehajno je umiren
nasrtljiv rob.
Navike mržnje i jestiva.
Umešati čula
u ovaj svet,
nije slučaj.
Biti umiruć i slab,
to je sudbini cilj.

Izreći sutrašnjici ljubav,
znači odrašti pošteno
uz očeve i majke,
za dane koji, tek,
večno dolaze.
Videti svoj osmi dan,
znači, s'mirom oprostiti se.